

PERSBERICHT

18 MAART 2021

Verslag aan het federale parlement: Permanente fiscale regularisaties

Het Rekenhof onderzocht of de regelgeving van de vierde fiscale regularisatieronde “EBA quater” (waarbij zwarte gelden via een eenmalige bevrijdende aangifte kunnen worden geregulariseerd) coherent en toereikend is en of de fiscus erin slaagt om de regularisatieaanvragen efficiënt en op een gelijke manier te behandelen. Bovendien is het nagegaan of de fiscus voldoende zicht heeft op de zwarte gelden die nog vatbaar zijn voor regularisatie én of de verschillende instigatoren om de belastingplichtige aan te zetten tot regularisatie voldoende worden benut.

Belastingplichtigen die na drie eerdere regularisatierondes hun zwarte gelden nog steeds niet hebben geregulariseerd, worden nu in EBA quater als hardleerse belastingontduikers beschouwd en aan strengere voorwaarden onderworpen. De tarieven zijn hoger, de bewijsvoering wordt ten laste van de belastingplichtige gelegd en voor het eerst is hij verplicht ook het onderliggende kapitaal mee te regulariseren. De combinatie van deze factoren kan verklaren dat EBA quater maar de helft van het begrote bedrag heeft opgebracht.

Het succes van een regularisatieronde hangt ook af van de mate waarin de verschillende actoren samenwerken in de strijd tegen zwarte vermogens. Een voldoende hoge pakkans door de fiscus en de parketten is hierbij cruciaal. Daarnaast biedt de recente internationale automatische gegevensuitwisseling de mogelijkheid niet-aangegeven buitenlandse inkomsten op te sporen. De meest effectieve instigator ligt echter besloten in de antiwitwaswetgeving, die banken ertoe verplicht grote waakzaamheid aan de dag te leggen over de herkomst van buitenlandse gelden die naar een Belgische rekening worden overgebracht.

Het Rekenhof stelde vast dat de Belgische regelgeving in opzet beantwoordt aan de OESO-norm die voorschrijft dat naarmate de belastingplichtige een meer volhardende belastingontduiker is, hij zwaarder moet worden vervolgd en gestraft. Door de omkering van de bewijslast bevindt de belastingplichtige zich bij een regularisatie echter in een moeilijkere positie dan bij de strafrechter. Dit kan ertoe leiden dat sommige belastingplichtigen niet opteren voor de procedure van de regularisatie, erop speculerend dat een minnelijke schikking of zelfs een strafrechtelijke veroordeling voordeliger zal uitdraaien. Het Rekenhof beveelt daarom aan te evalueren of de huidige procedure, en de bewijslastregeling in het bijzonder, voldoende beantwoorden aan de OESO-norm.

Een profielstudie wijst uit dat de belastingplichtigen die overgaan tot regularisatie gemiddeld 65 jaar zijn. Meestal regulariseren zij gelden uit een verkregen erfenis of schenking die op een buitenlandse (veelal Luxemburgse) rekening werden geplaatst om aan de roerende voorheffing te ontsnappen. Met de komst van de Europese Spaarrichtlijn werden deze rekeningen massaal omgezet in levensverzekeringscontracten omdat deze financiële producten niet onder deze richtlijn vielen. Daarnaast werden de grootste vermogens vanuit Luxemburg naar structuren in belastingparadijzen ondergebracht. Opvallend is dat amper zwarte gelden op Belgische rekeningen worden aangeboden bij de regularisaties. De vermogens komen grotendeels uit Luxemburg, Zwitserland en de belastingparadijzen.

Terwijl in de vorige regularisatierondes zeer grote vermogens werden geregulariseerd, ging het meestal enkel om de roerende inkomsten en niet om het onderliggende fiscaal verjaarde kapitaal. Na deze zogenaamde onvolledige regularisaties werd vaak ook het onderliggende kapitaal naar Belgische rekeningen overgebracht. Het Rekenhof berekende dat er op die manier 44,6 miljard euro aan kapitaal mee werd gerepatrieerd, waarvan op slechts 2,59 miljard euro heffingen werden betaald. Door het huidige Belgische fiscale bankgeheim blijven deze gelden uit het zicht van de fiscus en de parketten. Daarom beveelt het Rekenhof aan een bijsturing van de regularisatie- en witwaswetgeving te overwegen zodat de focus verschuift naar de zwarte gelden die zich bevinden op de Belgische bankrekeningen. In een reactie op het ontwerpverslag geeft de minister van Financiën aan dat de recente programmawet van 20 december 2020 voorziet in de opname van de saldi van de Belgische bankrekeningen in het Centraal Aanspreekpunt van de Nationale Bank (CAP). Zo krijgen de fiscus en de parketten onder bepaalde voorwaarden toegang tot die saldi.

Omdat minnelijke schikkingen in fiscale zaken als een alternatieve manier van conformeren kunnen worden beschouwd, is het belangrijk ook hiervan een volledig overzicht te hebben. Het Rekenhof wees eerder al op het toenemende belang van en het gebrek aan transparantie in deze fiscale schikkingen. Uit navraag bleek dat de informaticatoepassingen van het Openbaar Ministerie nog niet in staat zijn deze schikkingen apart bij te houden. Het Rekenhof beveelt aan hiervan werk te maken en de automatische melding van minnelijke schikkingen in fiscale zaken door het parket aan de fiscus op te leggen.

Informatie voor de pers

Het Rekenhof controleert de openbare financiën van de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de provincies. Het draagt bij tot de verbetering van et overheidsbeheer door nuttige en betrouwbare informatie die voortvloeit uit een tegensprekelijk onderzoek, toe te zenden aan de parlementaire vergadering, aan de beheerders en aan de gecontroleerde diensten. Als collaterale instelling van het parlement werkt het Rekenhof onafhankelijk ten opzichte van de overheden die het controleert.

Het verslag *Permanente fiscale regularisaties* werd aan het federale parlement bezorgd. Het is samen met de samenvatting en dit persbericht terug te vinden op de website van het Rekenhof (www.rekenhof.be).